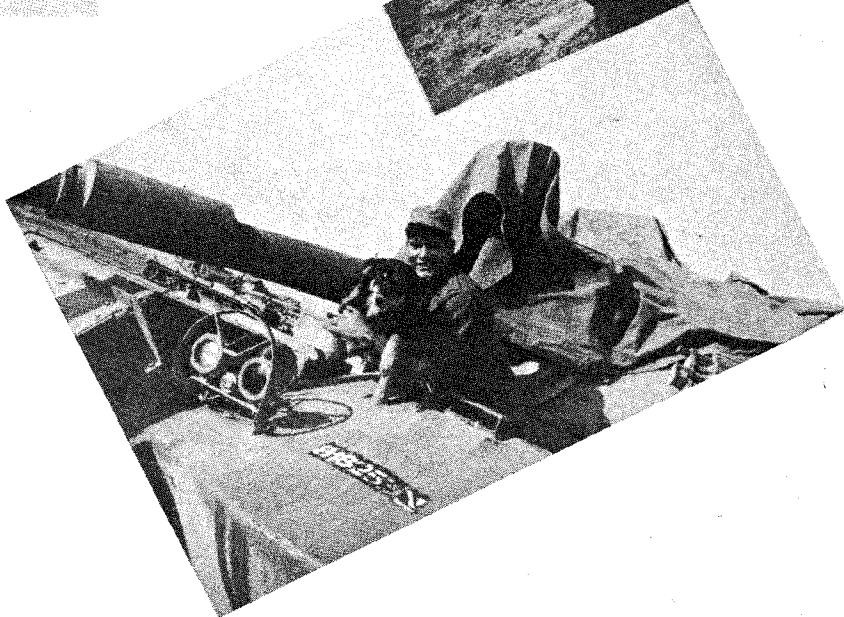

מהצבא

חקופה קצרה הכרתי את אריה ז"ל אך על אף הזמן הקצר היטב הכרתיו. מתי מכירים את האדם כאשר נפגשים עמו מחוץ למישור חי השגרה ואכן פגשתי בשעות שאינן שגרתיות כלל ועיקר.

לפני כשלוש שנים חליתי והוכנסתי לבי"ח בו שהיתי למעלה מחודש ימים. רצה המקרה וטפלה בי חברתו רוחמה שתבדל חיים טובים וארוכים. כאשר נודע לה שהנני משמש כסגן מנהל בביהמ"ד, שאלתני אם אני מכיר את חברה? על אף הזמן הקצר שעבדתי בסמינר (זו הייתה שנת עבודתי הראשונה) את אריה ז"ל הכרתי, ושמחתי להיודע שאכן חברה מתאימה מצא לו. מאז היוודעו על מחלתי זהיתי לביקורים קבועים בשבתות ובימי חול. משיחותינו הצלחתי היטב להכירו ויחסי ידידות ורעות נקשרו בינינו.

אריה היה ממשפחה דלת אמצעים אך אף פעם לא התלונן על מצבו. תמיד היה שמח בחלקו. בכל דבר חיפש את היפה - במשפחה, בחברה, בעבודה ואף בלימודים. את כולם אהב וכולם אהבוהו. מצוין היה במידות תרומיות אחד ממאהבי שמו יתברך, כשם שדרשו חז"ל על הנכונות: "ואהבת את השם אלוהיך" - שיהא שם שמים מתאהב על ידך. כמה יפי נפש וכמה עדינות הרוח היתה בבחור צעיר זה. צעיר היה בשנים אך לא במעשים יפים היו מעשיו ונאים היו דרכיו. אריה ז"ל רכש לו שם - בחייו הקצרים - כבעל לב טוב. הדאגה לזולת היתה קרובה ללבו מאז ומתמיד. מבשרי חזיתי ובלבי אמרתי: אך חזון נדיר הוא, איש אשר רוח אלוקים בו. בעל נפש זכה ובעל לב חם. צר לנו מאד על האבידה הגדולה. אבדנו מחנך צעיר בעל שאר רוח שראה בעבודת החינוך אתגר רציני. עליו יש לומר, במוחו - מוח קדושים - ציווה לנו את החיים.

יהי זכרו ברוך !

א. קרשינסקי

סגן מנהל ביהמ"ד הממ"ד
למורים ע"ש ליפשיץ, י-ס.

מלים לזכרו של חברי היקר, אריה סרור הי"ד, שנפל במלחמת יום הכיפורים.

אריה והאש

האש עמדה בשערים
והשמים לא דברו
וכך זרמו הנעורים
אחד אחד אל תוך קברו.

אריה ראיתי בברזל
וזיו היופי בחולות
וכך היה האור לאל
והשמחה לנהי-קולות.

חברה פשטות עם נעים-חן
וטוב הלב עם התבונה
רַךְ הַעֲדָנָה עם חסן-און
עד הנשימה האחרונה

האש עמדה בשערים
אריה ראיתי בברזל
מופת חיה לאחרים
ואמונה ברוח אל

מורה מאיר לדור אחר
ואות חיה שלמה עד תם
לו רק ידעת בחיין
הארת אור גדול יותר

וכאשר ארץ תשקט
ובשמים - נשמתך
לא עוד המות בטכות
בזכר חרות כלה שלך.

משה בית און
(עובד בידי עוזי חזן)

אריה איננו אתנו עוד, מסר נפשו על קדושת השם.

את אריה הכרתי עוד בלמודיו בבית הספר התיכון. הגיע אלינו במסגרת התוכנית לתלמידים מחוננים. אכן אריה היה תלמיד מחונן. מהר מאד התבלט בין חבריו לכתה כתלמיד רציני, שקדן ומצליח בלמודיו. הוא גר בפנימיית בית הספר וחבריו אהבוהו. תמיד היה נכון לעזור את בלמודים ואם בצרכי יום-יום.

אחרי שגמר את בית הספר התיכון בהצלחה, הווליס להמשיך ללמוד בבית המדרש למורים במטרה להקדיש עצמו להוראה. התעניין ואהב מקצועות טבע, לכך טבעית היתה בחירתו ללמוד מקצועות טבע כמגמת התמחות. שלוש שנים שקד על למודיו בבית המדרש. בלט ברצינות התייחסותו למקצועות הלימוד, לא קיבל את הדברים מבלי שהתמודד עם החומר והבינו. היה פתוח תמיד להתמודדות עם גישות ורעיונות חדשים בתחום המדע. היוכו הנעים לווחו בכל דרכיו. אהוב היה על מוריו, חבריו ותלמידיו.

חבל על דאבדין ודלא משתכחין.

יוחנן בן-דור.

השנה חשנו יותר מבשנים קודמות, עמוק בבשרנו כמה קיום עמנו כרוך

בהקרבת קרבנות. גדול הוא מספר הנופלים ועמו גדול הכאב והצער. אך

גדול יותר היגון והשכול כאשר הנופל הוא חברך הקרוב אליך.

אנו חיים בדור אשר המספד אינו כהלכה. ארי ושאר בני גילו שנפלו

במערכות ישראל הם בבחינת מי שלא נספד כהלכה. נספד כהלכה הוא כאשר

הבן מבכה וסופד לאביו. נספד שלא כהלכה הוא בזמן שאב צריך לבכות ולספוד

על בנו. אוי לו לדור שבו הבנים לא אומרים קדיש על אבותיהם, אלא האבות

אומרים קדיש על בניהם.

3 שנים חבק אריה הי"ד את ספסל הלמודים יחד אתי בסמינר למורים

ע"ש הרא"מ ליפשיץ אשר בירושלים. כדי להכיר אדם, לעמוד על תכונותיו,

אופיו, יש לחיות במחיצתו זמן ממושך. להמצא עמו בשעת שמחה, עצב, התרגשות,

כעס ורגיעה.

חושבני שאוכל להעיד על עצמי כי הכרתי את אריה בכל המצבים הנ"ל.

קשה להתחיל ולכתוב כי יש הרבה לומר, יש הרבה מחשבות והמילים

קטנות ונוקשות כקוביות. הלב ממאן להאמין כי אכן ארי איננו אתנו, והיד

כושלת בשעת כתיבת המילים: "הוא היה", וכל אשר יכתב לא יוכל לצייר בצורה

אמיתית את דמותו של אריה. חייב אני לומר תחילה שאין זה בבחינת "אחרי

מות קדושים אמור", זאת שאלו כל אדם שהכירו ותווכחו בכך. (המילים ישמעו

כמליציות ונדושות, אך צר לי, כזה היה אריה).

אריה היה בעל קסם אישי מיוחד, עליזותו הדביקה את כל הסובבים אותו,

היתה בו חדרות חיים מיוחדת. משטותו, עממיותו, חברותו. ומסירותו, אלו

היו מהדברים אשר אפיינו אותו. היתה בארי עליזות מתמדת. מעולם לא ראיתיו

סגור בעצמו, פשוט אינני יכול להזכר בו כשנני חמורות.

חייתי במחיצתו ברגעי משבר קשים, אך חמיד ידע לצאת ממנו כשידו
על העליונה וכשחיוך של סיפוק נסרך על פניו.

כולנו קנאנו בו ורצינו לינוק מסגולותיו, שהיו כבאר בלתי נדלה.
ידענו כל אימת שמצבנו, היה מסיכות כל שהן מעורער, כי נוכל לשפרו ע"י
שהיה קצרה במחיצתו של ארי. לעולם לא אשכח את תקופת עבודתנו בקיסטת
קיץ עם ילדי ישראל חשוכי מאור עיניים. הוא עשה מעל ומעבר למוטל עליו.
ראינו את התגלמות הפשטות, הענווה, הנאמנות והמסירות שבו בעת עבודתו
איתם. עיניים היה לעורר, עיני אור, שמחה וחדוות חיים.
על כך אמרו חז"ל: "שקולה גמילות חסד כנגד כל מצוות התורה כולה".

ארי למד חינוך והוראת מדעי הטבע, הוא אהב את הרמונית החיים – את
הטבע ויפי החיים. על כן בחר לשלב את ההומניזם עם הריאליזם וליצור מהן
יצירה אחת. באחת מהתקופות הקשות בזמן הלמודים, שאלתיו: "ארי, מדוע
בחרת במגמה לטבע, שהרי הלמודים במגמה זו קשים יותר מאשר במגמות אחרות?"
תשובתו הייתה: אין לך סיפוק גדול יותר מהחיים מאשר לעסוק בדבר האהוב
עליך ביותר, ושאיפתי היא לעסוק בחינוך ובהוראת הטבע שבהם גלומים כל
סודות המושג – "חיים". אך מעט מאוד היו הפירות שאותם הספיק לקטוף
בחיוו, כי נקטף באיבו.

עם סיום למודינו בסמינר, שוחחנו על עתידנו בהמשך ובפרט על תקופת
השרות בצ.ה.ל. העשויה להיות לגבינו תקופה קשה, היות ואין אנו בני גיל
המתגייסים אתנו. הצעתי לארי לבחור בדרך הקלה ולהגיע לאחת מיחידות העורף,
וכך יוכל לבנות את עתידו תוך השרות הצבאי. אך ארי הס מלשמוע דברים
כדוגמת אלה וכך אמר:

דוקא אנו המבוגרים יותר והיודעים טוב יותר את משמעות החובה הלאומית
במדינתנו מוקפת האויבים, עלינו לעמוד בפרץ ולשבר את מזימותיהם.
על כן חובתנו לשרת ביחידה בה נוכל לבצע זאת בצורה היצילה ביותר.
ואכן, ארי לא מש מדברתו, גם כאשר זמן קצר לפני המלחמה נפצע והיה
עליו להתפנות ליחידה עורפית. אך אריה עשה הכל כדי להשאר ביחידה הקרבית
בה שירת ובכך נשאר נאמן להשקפותיו ולעצמו.

הז"ל אמרו: גזרה חוכמתו של הקב"ה שישתכח המה לאחר י"ב חודש,
 וזהו מחסדי השי"ת. אומנם זה מה שנוגע לצער ולעוגמת הנפש, מה שיש לכל
 אחד ממוקיריו על האבידה הגדולה, אבל לזמן עולם ובמיוחד להוריו היקרים.
 חרותה לנגד עינינו דמותו הנשגבה והטהורה.
 ארי נפל על מזבח המולדת, אך דמותו תמשיך להאיר את דרכינו, ותהא לנו
 מקור לגאווה ולעידוד במשך שנים רבות.
 בזכות הקורבן היקר ובזכות כל קורבנות מערכות ישראל, ישלח לנו הקב"ה
 את הנחמה האמיתית ע"י הגאולה השלמה.

ח.נ.צ.ב.ה.

דני כהן
 כפר בתיה.

דברים לזכרו של אריה סרור הי"ד / תקופת עבודתו עם עוורים

"דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת".
 הנחמה היא זו? אולם, חיים אנו בעולם של דור הולך ודור לא בא
 ועל זה כולנו אבלים, על חולית הזהב שנותקה משרשרת החיים, על אדם
 נעלה בעל המידות כליל השלמות.
 אריה הי"ד אשר הותיר את בני משפחתו, הוריו, מוריו, ידידיו וחבריו
 הרבים אשר הצליח לאגור במשך שנות חלדו המעטות, שכולים מלאי יגון
 וצער על אבדן יקיר נפש.

לימים עבדנו עם ילדים חשוכי אור, ילדים הזקוקים לחשומת לב רבה,
 לשמחה ולחדוה. עבודה הצורכת עמל ויגע רב, ואריה הנעלה הביע את רצונו
 לעבוד במחיצתם, כי ראה בזה אתגר. זו הייתה דרכו לעזור לנזקקים ולמחוסרי
 יכולת. עיניים היה לעוורים. במשך כל תקופת עבודתו לא גרע לרגע את
 עינו מהם, וביצע את חפקידו במלוא המסירות מתוך אהבת הילדים.
 אריה הי"ד הוציא ילדים חשוכי אור ממסגר נפשם, הקנה להם את ערך החיוך,

העליזות והשמחה שבחיים, אשר עד כה חסרו להם.
 נזכר אני בבית התפילה ובחדר האוכל, כאשר ילד עוור עומד בפתח ואריה הי"ד
 כקפיץ גמיש היה מנחר ממקומו, כארי השוחר לטרף, היה ניגש ומוכיל עוורים
 בדרכם שלא יכשלו חלילה, ומזכה עצמו במצוות.
 את כל חושיו ובשרונוותיו מיצה עד תום והקדישם לעוורים. אהב לשאת ילדים
 אל-על ולהשתעשע עמם בגלי הים, אשר יחד עם גלי צחקוקו ושעשועיו היוו
 הרמוניה שלמה.
 את אריה היינו מוצאים כשמסביבו מתגודדים ילדים רבים, תמיד משך את חשומת
 לבם, והיה למוקד נאהב ונערץ על-ידם בגלל אישיותו, מסירותו וגלי חיוכים
 שהשרה על הסובב אותו. למרות עיפותו מעמל ויגע רב, לעולם לא דחה מעליו
 את הילדים שאהבו להתעלות על זרועותיו.

בטרם צאתו לשרת את המדינה נתן את דעתו להמשיך לעבוד עם עוורים
 לאחר שרותו הצבאי. לשוא ציפו לו חניכיו, כי הקב"ה נזקק לו לישיבה של
 מעלה, במלחמתו כאריה במלחמה אכזרית ונוראית אשר ממנה לא שב.
 אישיותו, מעשיו ופועליו בקרב חניכיו העוורים נחרטה עמוק עמוק בלבותיהם
 של עשרות חשוכי האור וידידיו הממאנים להנחם על קרן אור שכבתה בעולם
 הזה ויצאה להאיר בעולם הבא.

אבי שער .

מעט שנדם...

. זעקי ארץ אהובה .

זעקי ארץ אהובה,

זעקי והפירי הדממה,

זעקי על בניך הנופלים,

זעקי כי המה גבורים.

עפרך רווי בדם

כן! בדם בניך שנדם.

דם בחורים צעירים,

שאת נפשם לך בשמחה מוסרים.

זכרי ארץ אהובה,

זכרי ואל תשכחי במהרה,

את רוח בניך העליזה

שנקטעה בעודה באיבה.

אויבים לך מסביב בשפע

ומוכנים להכישך כצפע,

כי בניך אליך חזרו

ולזאת הם לא יאבו.

שמעי ארץ אהובה
שמעי תפילה בניך הקטועה
הנאמרת בגאון אדירים
ללא חשש ופחדים.

אויבין לך לא יכלו
ובעתיד אותך לא ינצחו
כי לך אנו חומה
חומת אדירים ואיתנה.

נשבענו לך ארץ אהובה ויקרה
עליך נגזר עד טיפת דמנו האחרונה
כי את היא ארצנו
ובך נראה את עתידנו.

(השיר נכתב ע"י ארי הי"ד ב- 10.1.1971)

ארי יקירי,

נשבעת לארצך היקרה והאהובה
וקיימת שבועתך ברמ"ח אברייך, קיימת שבועתך מתוך תוכך,
מתוך אמונה והכרה, מתוך נשמתך ...
אהבת את החיים עד כדי שרצת להגן עליהם ובכל מחיר...
במחיר חיין ... השארת לנו את החיים.

שלך.

ב צ ר ו ר ה מ ע ל ו ת

"כי אלף שנים בעיניך
כיום אחמול כי יעבור".

יעבור ויחלוף בכאב נורא את חשכה תמימה ויפציע שחר צעיר על
ראשית מעגל מחצית חמש ריבוא ימים במידת אנוש.

תחל המחוגה דרכה ועליה יזלוף טל קריר, כמבקש לעורר מהתנומה.
תמחה קשת ראשית חלב, תגדל זויתו עבי שלושים עת ישיך או יצמיד
מקטעי זולת. יוסף דקות נעורים וכבר ימשוך עפרונו הצבעוני כלנית,
ישכיל לתור מוצאה, ויהלל יוצרה יתברך.

ישם פעמיו לקרית נצח להוסיף דעת, שם יחתכו מעגלי חיינו. יחדיו
נשקוד "בתכלת", ומדי צהרים נהלך דרך בית וגן לצריפנו בעין הכרם.
מקץ שנתיים יפרדו דרכינו.

ויפן להשכיל על מנת להשכיל הזולת ולא ידע כי רישא בלבד יעלה
בידו. כי ביום מתקופת שליש היקף מעגל, יוביא "חזא" בשר ודם
"שמים ללא ענן". ולמועד טרם מנחה גדולה - עננה אדומה כיסתה עין שמש,
ותעצור המחוגה שוקיה ותחדל לנצח.

ויותר בידי רעיו להשלים הסיפא, לבל יצמחו נביאי שקר בקרב
עם עולם.

אברהם מנדלבוים.

בת צחוק לא משה מעל פניו. כך הכרתי את אריה כשבא ללמוד בסמינר וכך הוא נשאר. הכרתיו כנער עליז ומלא חיים בשנתו הראשונה ללמודיו בסמינר, הצחוק היה סימן ההיכר שלו. כל מה שעשה, עשה מתוך שמחה וצחוק. כנער בן שמונה עשרה הכרתיו והנער גדל והתבגר ובכל פעולותיו שרתה השמחה. בשנה השלישית ללמודיו החל לעבוד שני ימים בדימונה. הוא לימד בכתה של חלמידים כע יתיים. מלבד הכנותיו המדוברות לשעורים הוא חפש דרכים, כיצד לגבש את הכתה וכיצד לחבב על החלמידים את הלמודים. במקום שאחרים בוגרים ומנוסים ממנו לא הצליחו, הוא בבת צחוק שהשרתה חירות חיים על הסובבים אותו הצליח.

הוא אהב את חבריו, בכל הזדמנות הגיש את עזרתו לנצרך וכל זאת בלוויית בת צחוק. בטיולים הרבים שערכנו הוא היה ראשון לארגון ובצוע ואף זאת מתוך שמחה.

השמחה והצחוק שאפיינו את אריה לא גרעו מגישתו הרצינית לבעיות שנחקל בהן. אך הדרך שבה בצע את משימותיו היא שקבעה את הצלחתו.

חבל על דאבדין ולא משחכחין.

יצחק חריף.